

z. Jártam
 csak egy
 k, de szive-
 nak a szép
 nó osztály-
 égy eléje!
 mely diákok
 az országos
 az, ha ter-
 fogadom,
 A többire
 k fordulni.
 értsek a
 ison? —
 el. Öröm-
 Csak is
 magatok
 közlöm, ha
 Rechnitzer
 k megróni
 minden. —
 Arthur.
 Ha koráb-
 érkeznek.
 a levél-
 ildó nevét
 y te miért
 zerencsétől
 solatában
 dói ügyek-
 anyi. Ha
 dó-hivatal-
 idék tiszta
 Kívánom
 hejh, rab
 Karczag.
 virágokról
 nyeséssel s
 gis csak a
 teni belőle,
 M. Béla.
 A többit
 lev. bélye-
 Dezső. Az
 ordításodra
 k idején a
 vadászati
 veskedjék
 es, ahova
 ámban.

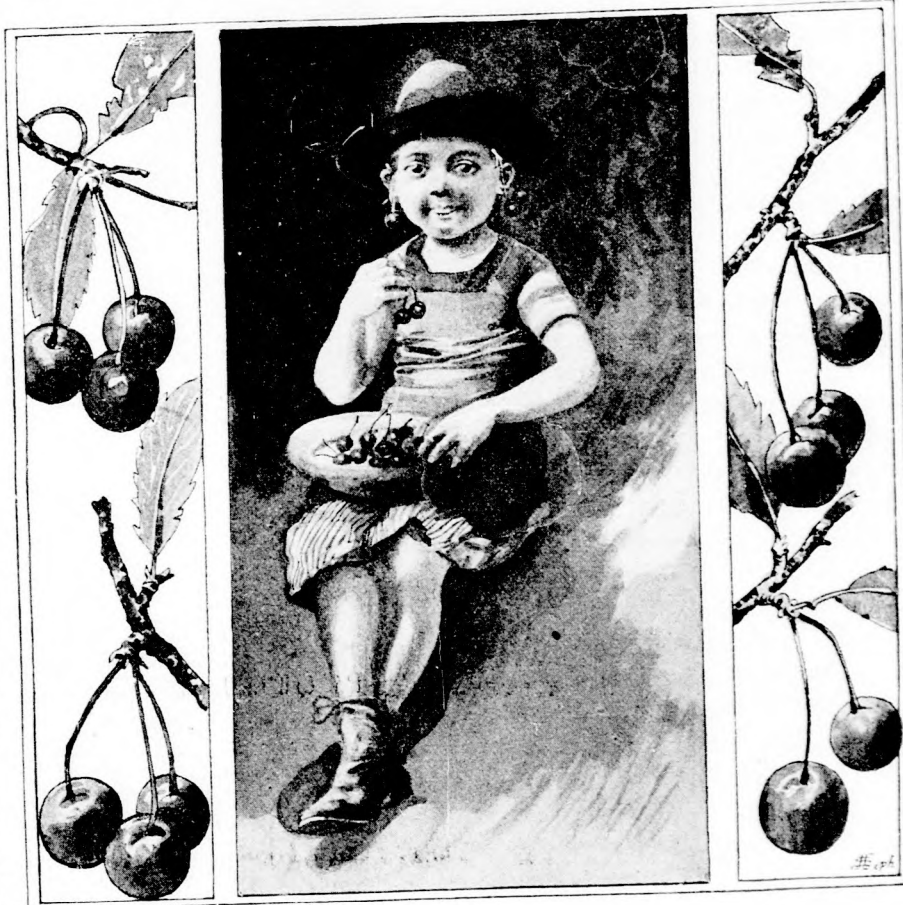
Sinkovits
 n neki. —
 asse 122.)
 ri a czimét.

r.

en.

KIS HUNGÁR NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

JÓ IZŰ FÜLBE-VALÓ. (Lásd a 405. lapon.)

LXII. köt. 26. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1902. június 29-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

PIM-PÓ.

— Jules Claretie után elbeszéli Goda Géza. —

(Vége.)

PIM-PÓ most már Magyarországon volt. A tea-kereskedő elhozta magával Budapestre, ahol egy négy-eemeletes nagy házban lakott a feleségével. A kereskedőnek nem volt gyermeke és a felesége nagyon megörült Pim-Pónak.

— Nini! mondá férjének. Kinai fiúcskát hoztál ajándékba? Milyen szép fiúcska! Szakasztott olyan, mint azok az apró kinézerek a polczon ott a szobában. Aztán megölelte Pim-Pót, megcsókolta s így szólt hozzá: No kis Pim-Pó, most én leszek a te mamád, te meg az én kis fiam. Ha jól viseled magad, szeretni foglak, iskolába járatlak. Hát jó leszel-é?

Pim-Pó megígérte, hogy jó lesz s meg is tartotta ígéretét. Szó-fogadó, engedelmes fiúcska volt, s már az első napon a tea-kereskedőtől szép képes-könyvet kapott ajándékba. A képes-könyvben olyan kép is volt, mely nagy hegyet ábrázolt. A hegy teteje sűrű-tele volt fehér ragyogó hóval, s mikor Pim-Pó megpillantotta ezt a képet, tapsolt örömeiben s kezével mutogatta mindenkinek.

— Ni, mondá, ez hó!

— Ez még nem igazi hó, magyarázta neki a tea-kereskedő. Az igazi hó majd csak télen lesz. Ha jól viseled magad, igazi havat is fogsz látni.

Pim-Pó tehát igazán jól viselte magát. Már irni is megtanult s egyszer meg is irta haza Kinába a szülőinek:

»Édes apám, édes anyám! Én itt igen jól érzem magamat. Semmi bajom nincsen. A nagy város igen szép. Sok-

sok ember lakik benne. Talán ezer is, vagy még ennél is több. Én jól viselem magamat. A bácsi megígérte, hogy ha majd tél lesz, havat is fogok látni. Igazi havat. Oh, mennyire sajnálom, hogy ti nem vagytok itt, ti is láthatnátok majd a havat.«

Ez volt a kis Pim-Pó legforróbb vágya, hogy havat láthasson. Már októberben ott ült az ablak mellett és órákig leste, nem esik-e már egy kis hó. De bizony nem esett. Este, mikor a kereskedő haza jött az üzletből, meg is sürgette a havat.

— Kérem kedves bácsi, mondja már meg az égnek, hogy küldjön egy kis havat.

— Majd télen, felelte a kereskedő.

— Télen? De hiszen már tél van!

— A tél, fiam, csak novemberben kezdődik.

— Csak novemberben? szólt csodálkozva Pim-Pó. Én azt hittem, hogy már tél van, mert már hideg van, reggel és este fázom.

— Majd veszünk jó meleg ruhát, hogy ne fázzál.

Bizony nem csoda, hogy Pim-Pó megfázott. A selyem bélésű kabát, melyet Kinából hozott, nagyon könnyű volt. Otthon, ahol mindig meleg volt, nem köllött melegebb ruha, de Magyarországon nem lehet mindig vékony kínai kabátkában járni.

Pim-Pó örült, hogy új ruhát ígértek neki. Mosolygott s így szólt:

— Kedves bácsi, ugy-e: a hideg az rossz?

— Miért kérded ezt Pim-Pó?

— Azért kérdezem, mondta a gyermek, mert nekem fáj.

A kereskedő és a felesége nagyot nevettek ezen. Furesa is az, amit Pim-Pó mondott, hogy neki a hideg fáj.

— H

Pim-
mutatot

— I
kell. É

szerre
amikor

Bizon

A hide
köhögő

nak a

hogy a

kiszem

Szeg

szokva

levegőj

latunk

elején

csak a

mellét

neki s

A ker

miatt,

fiúcska

meg i

Pim-
veszél,

beteg,
fejében

sokára

a hav

—
meg f
—
—
—
—
—
—
lehet

— Hol fáj fiam? kérdezték.

Pim-Pó a mellére s aztán a torkára mutatott.

— Itt fáj. Mindig fáj, mikor köhögni kell. Éjjel, mikor aludni szeretnék, egyszerre csak fájni kezd, aztán köhögök, s amikor köhögök, úgy szur itt belül!

Bizony, Pim-Pó tudta, hogy mit beszél. A hideg fáj neki, mert meghült és sokat köhögött. A köhögés pedig sokszor a halálnak a hirnöke. Elöl jár, elkészíti az utat, hogy a halál hamarosan elérhesse azt, akit kiszemelt magának.

Szegény kis Pim-Pó, aki hozzá volt szokva az ő napsugaras hazájának enyhe levegőjéhez, sehogy sem bírta a mi éghajlatunk levegőjét. Beteg lett s november elején már ágyba is fektették. Az orvos csak a fejét csóválgatta, mikor a Pim-Pó mellét megkopogtatta. Orvosságot rendelt neki s hosszan üldögélt az ágya mellett. A kereskedő felesége is sokat sirt Pim-Pó miatt, mert a doktor megmondta, hogy a fiucska nagyon, de nagyon beteg s talán meg is fog halni.

Pim-Pó azonban nem tudta, hogy élete veszélyben forog. Érezte ugyan, hogy nagyon beteg, de a halálra nem is gondolt. Az ő fejében mindig csak az járt, hogy nem sokára már tél lesz, hó lesz s ő látni fogja a havas utcát, a havas háztetőt.

— Ugy-e doktor bácsi, kérdezte egyszer, meg fogom látni a havat?

— Meg, fiam.

— Ugy-e bizonyosan meglátom?

— Bizonyosan.

— Ugy-e most már nem sokára lesz hó?

— Nem sokára, fiam.

— És ugy-e innen az ablakból is látni lehet a havat?

— Az ablakból is.

Pim-Pó vissza hajtotta fejét a vánkosra s gondolkodott. Azt gondolta, hogy milyen jó, hogy eljött hazulról. Most nem sokára meglátja azt, amire olyan nagyon vágyott. Aztán azt is gondolta, hogy az édes apja meg az édes anyja nem lehetnek itt. Ők is láthatnák a havat.

Egyszerre erős köhögés fogta el, hogy föl kellett ülnie az ágyban. Arcza tüzelt, s kicsi sárga keze remegett. Most, látszott csak, hogy szegény Pim-Pónak milyen vézna kis keze van. A betegség már egészen elsorvasztotta.

A doktor gyorsan adott enyhítő szert Pim-Pónak, amitől megkönnyebbült egy kissé s el is aludt. A szobában csönd volt. Meggyújtották az éjjeli lámpást, lábujj-hegyen járt a doktor is, a kereskedő felesége is, hogy Pim-Pót ne zavarják. A doktor sohajtott, aztán elő vette az arany óráját, ránézett, s így szólt suttogó hangon:

— Pim-Pó nagyon beteg. Az éjjel tessék itt maradni az ágyánál. Nekem el köll mennem, mert a városban sok-sok apró betegem van.

A kereskedő felesége csöndesen sirdogálni kezdett, aztán remegő hangon kérdezte:

— Azt gondolja orvos ur, hogy Pim-Pó belehal?

A doktor nagyon szomorú volt, mikor ezt mondta:

— Talán megéri a reggelt. De már estig ki nem bírja a kis Pim-Pó.

Az orvos fölvette a kabátját s csöndesen kinyitotta az ajtót. Még egyszer ránézett Pim-Póra, aki most csöndesen aludt s aztán a kezével intett, mint ha örökre el akart volna búcsuzni Pim-Pótól.

— Isten veled kis Pim-Pó, Isten veled!

Pim-Pó egész éjjel aludt. A láztól nem tudta fölnyitni szemeit. Álmában megjelent neki az a kis fa-ház, amely ott áll a Sárga-

tenger partján. Láttá a nagy, széles tengert, a fehér-vitorlás hajókat, a rizs-földeket, a mosolygó kínai eget. Hallotta, mint

... ÁLMÁBAN MEGJELENT NEKI.

zug a nád közt a szél s mint ha a zugásból kihallzott volna valakinek a sirása. Aztán egyszerre megjelent neki álmában

az édes anyja s az édes atya. Azok sirtak olyan nagyon, hogy sirásuk még a nád zugásánál is erősebb volt.

— P

anya. S

Pim-

Már ha

mindig

ült a

voltak

az óra

szobáb

künn

áttört

resked

fölhuz

Az

fehér

ablak

Az ut

havat

röget

Pim

s gy

—

volta

—

keres

P

felé,

—

a h

V

Tág

a h

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

— Pim-Pó! Pim-Pó! mondta az édes anyja. Szegény kis fiam!

Pim-Pónak mind ez megjelent álmában. Már hajnali négy óra volt s Pim-Pó még mindig aludt. Az ágya mellett csöndesen ült a kereskedő s a felesége. Szomorúak voltak s folyton Pim-Pót nézték. Mikor az óra hetet ütött, kialudt a lámpás a szobában. Kifogyott belőle az olaj. Oda künn már virradni kezdett, a világosság áttört a leeresztett ablak-függönyön. A kereskedő fölállt, oda ment az ablakhoz, fölhuzta a függönyt s kinézett az utcára.

Az utca tele volt hóval. Friss, fehér hó feküdte meg a házak tetejét, az ablakok peremét, az egész nagy fővárost. Az utca-seprők lapátokkal dobálták a friss havat, a kapuk előtt pedig a viczék söprögettek.

Pim-Pó is fölébredt. Föliült az ágyban s gyöngye elhaló hangon mondta:

— Olyan messze voltam! A tengernél voltam.

— Nézd csak Pim-Pó, mondá most a kereskedő s az ablakra mutatott.

Pim-Pó bágyadt szemmel nézett az ablak felé, aztán mosolyogva, suttogva mondá:

— Oh de szép! De szép! A hó... a hó!

Vissza hanyatlott a feje a párnára. Tágra nyitott szemmel nézte sokáig a hulló hópelyheket, a havas háztetőt.

— Igazi hó? kérdezte.

— Igazi fiam.

— Milyen szép, milyen szép!

Aztán sokáig nem szólt semmit. Hirten észébe jutott az a tengerész, aki a hajón meghalt s akit a tengerbe temettek.

— Szegény tengerész, gondolta, ő már soha sem látja a havat. És az édes apa

sem láthatja, az édes anyám se! Ugy sajnálom, hogy nincsenek itt.

Ennél a gondolatnál sirva fakadt. Könnyei leperegtek az arcán, aztán nagyon erősen kezdett köhögni. Kicsi testét egészen össze rántotta. Utoljára vékony kis karjaival a levegőbe kapott, egy nagyot sikoltott s a feje hátra csuklott. Aztán behunyta a szemét és meghalt.

Többé ő sem látta a havat, amely most sűrű, nagy pelyhekben szállt alá a földre.

JÓ IZŰ FÜLBE-VALÓ.

(Képpel a czimlapon.)

— *Mi van Pista a fülében?
Talán kis lány lettél?
Mert úgy látom, a fülébe
Fülbe-valót tettél!*

— *Fülbe-valót? Nézd meg csak jól!
Nem a boltba vettem:
Ebéd után kis kertünkben,
Hajló ágról szedtem.*

*Nagyon fura fülbe-való.
Leve van és magja,
S be jól esik, ha az ember
Foga közé kapja!*

— *No ha úgy van, adj belőle
Egy-két szemet nékem.
Mert hát ilyen fülön-függőt
Ehetném most éppen...*

— *Hogyha ennél: van itt bőven,
Gondoskodtam máról.
Holnap pedig együtt szedünk
Cseresznyét a fáról!*

Andor diák.

»ÉN ÉDES JÓ ANYÁM.«

— Baumbach Rudolf után Margit. —

NAGYON, nagyon keservesen sirt a fiatal asszony. Alig három hónap előtt halt meg a férje és most egyetlen kis lányát, az ő kis Mariskáját is elhívta mellőle az Isten. Ott feküdt a keskeny, rövid fehér koporsóban, össze tett kezekkel, piros rózsák közt. Az emberek, akik megnézték a halottkát, azt mondták: hogy olyan akár az angyal. Később aztán fekete-ruhás erős emberek emelték a koporsót és vitték. Kivitték a temetőbe, eltakarították a fekete földbe.

Sokan jöttek aztán a szomorú édes anyához. Vigasztalni akarták. Dicsérték az ő kis lányát, hogy milyen aranyos, milyen jó, szófogadó volt mindig és milyen szorgalmatos! Az Uristen bizonyára nagyon megszereti és nagy, fehér szárnyakat ad neki ott fenn az égben és szépen fénylő csillagot. »Oh, a te kis Mariskád boldog!« mondták.

Hanem a Mariska édes anyja azért mégis csak szomorú volt. Csak sirt, egyre sirt és egyre azt hajtotta: »Meghalt! Meghalt!«

Másnap is eljött még valaki, akit a kis lány igen nagyon szeretett: az ő tanítónéja.

Együtt sirt a gyászoló édes anyával; hisz ő is szerette, oly nagyon szerette az aranyos szorgalmatos leánykát, aki oly csöndesen ült a helyén; aki mindig hiba nélkül tudta a leczkáját és oly kedves volt az ő kis pajtásaihoz, különösen a szegény Zsófihoz, akinek nem volt sem apja, sem anyja. Mindig megfelelte vele a vajas kenyerét, mert tudta, hogy az a szegény ember, aki könnyörületből tartja el a kis árvát, alig keres néhány krajczárt s bizony akár hány-szor vacsora nélkül küldi ágyába Zsófikát.

»Oh Mariskám te édes kis leányom!« zokog az édes anya.

Aztán fölkel és oda adta a tanító nének a Mariska kis ruháit, a babáját, egyéb játékeit és könyveit. Hadd örüljön neki Zsófi és gondoljon az ő elköltözött barátjára, aki soha többé nem megy már vele iskolába. »Eltemették!« zokog fel kétségbe esett fájdalommal a mamája.

A tanító néni szépen megköszönt minden darabot, aztán elment, mert látta, hogy úgy sem tudna vigasztalást adni.

Sokáig sirt az édes anya. A szemei egészen megdagadtak a sűrű könnyezéstől.

Egyszerre megakad a tekintete egy kis füzetben, melyet a kezében tartott. A Mariska irkája volt, melyet nem adott oda Zsófi részére, mert hogy kis lányának ezt az irását eltette emlékül. És ahogy kinyitja s belé tekint: nagy kerek betűket lát, tisztán és rendesen írott betűket, aztán szavakat, mondatokat. Egy egész nagy lapra pedig azt írta rá az ő édes kis leánya: »Én édes, jó anyám!« Mindig csak: »Én édes, jó anyám!«

És újra és újra olvassa e pár szót az édes anya és megszűnik sirni, megszűnik fájdalma. Elhiszi már most, amit azelőtt dehogy is hitt el: hogy az ő kis leánya nem is halt meg, csak elszállott fehér-szárnyu, sugárzó angyalként. Elszállott a jó Istenhez és onnan mosolyog le s onnan szól feléje:

»Én édes, jó anyám!«

PÓTLÓ-REJTVÉNY.

- cs — . . . . . *mulató hely*
 d — . . . . . *szuró fegyver*
 g — . . . . . *a király örsége*
 j — . . . . . *ahol járunk*
 v — . . . . . *város neve*
 z — . . . . . *visszavonultság helye.*

*

TRÉFÁS KÉRDÉSEK.

1. Melyik *ár* győzött Mohinál?
2. Melyik *ár* ragad?
3. Melyik *ár* gazdálkodik?
4. Melyik *ár* ír?
5. Melyik *ár* ruha?
6. Melyik *ár*-ral fogják a méheket?
7. Melyik *ár* hírnök?

A megfejtők nécsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hát színnyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, díszes kötésben.

A VÖRÖS BARÁTOK KINCSE.

Irta Mendelényi Béla.

(Vége.)

 LIG megy egy darabon, utját állja egy farkas.

— Ham! mondja. Mindjárt bekaplak!
 — Vagy én vagyok a világ legerősebb embere, vagy se, gondolja János; ezzel nyakán kapja a farkast és egy a földhöz ütötte, hogy ott nyomban felfordult.

Ezzel János megyen tovább. Estére kelvén, egy csősz-kunyhóhoz ért. A kunyhó előtt ült egy morcz ember, aki puliszkát főzött.

— Adjon Isten jó estét! köszönti őt a fiu.

— Fogadj Isten! Mi jóban jársz itt, he? mordul rá a morcz ember.

— A vörös barátokat keresem.

— Ugyan ugy-e?

— Bizony azokat. Nem tudná megmondani kigyelmed, merre vagyon a portájuk?

— Hm, kis öcsém, talán bizony nem is tudod, hogy micsoda hatalmas szerzet azok a vörös barátok? Hiszen még csak én is úgy kalap-levéve beszélek róluk.

— Hát kigyelmed ösmeri őket?

— Hogy ösmerem-é? Hiszen én vagyok a csőszük. Ma is egy malacgot hajtottam be nekik.

— Micsoda? kiáltott János. Kigyelmed volt hát az a hires?

Azzal neki ugrik a morcz embernek és kegyetlenül elpáholja.

— Jaj! Jaj! könyörgött a morcz, ne ízélj már, te! Jaj, jaj jaj!

— Megkegyelmezek az életének, ha most tüstént oda vezet kend a vörös barátokhoz.

— Vezetlek, vezetlek! kiáltá a megjuhozott csősz; mert hogy látom, manó vagy te, nem is ember!

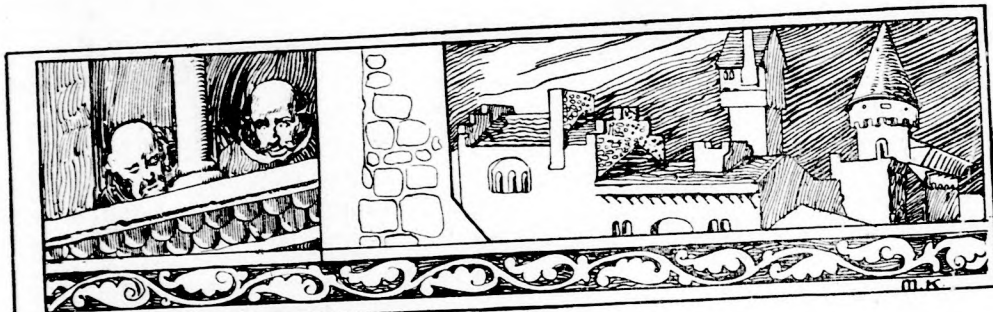
Igy azután utra kerekedve, najnal-tájt eljutottak a vörös barátok klastromához.

Akkora volt az a klastrom, hogy az udvarán is két országos vásárt tarthattak volna. A klastrom tornya meg a felhők közt veszett el. Magas, vastag fal kerítette be a klastromot és aczél szögekkel kivert rézkapu nyilott bele.

Ezen a kapun kopogtatott a csősz.

A kopogtatásra megszólal belül valaki:

— Mit hoztatok?

— Nem hoztunk mink semmit, inkább vinnénk, mondja a császár.

— No akkor fel is ut, le is ut, mondja nagy mérgesen a belső ember.

— De nem addig van a! kiáltott János. Nyitod ki azt a kaput?

— Csak azt leld! felelt vissza a belső ember.

— Hát akkor majd nyitom én!

Ezzel azután neki veti a vállát a kapunak, a kapu meg irtóztatós robajjal bedőlt.

Letűt akkora riadalom a klostromban, hogy még a harangokat is félre verték. A vörös barátok szörnyen megijedtek, mert azt hitték, hogy régi ellenségük, a fehér barátok hada tört be a klostromba.

A nagy zürzavar, futkosás, kapkodás szüntével harsányan megszólalt János:

— Halljátok ti vörös barátok! Ti ma elharácsolóttok özvegy édes anyámnak egyetlen vagyongáját, egyetlen malaczát. Ha azt most ötvened magával nyomban vissza nem adjátok, kilóditom sarkaiból ezt a réz kaput és lesz itt olyan ne mulass, amilyen még soha sem volt.

Hallották oda benn a szót, de csak nevétték a kis legényt; mert hát senki sem hitte, hogy komoly dolgot beszél.

János pedig nem szólt többet, csak oda ugrott a kapuhoz, megrugta s ime a kapu nagy zuhanással dőlt be a klostrom udvarába.

Mikor fordították nekik János...

Ugy is pinczékét, aranyat, szekérre...

Mikor volt, meg...

— Mé...

— Ni...

vörös ba...

— Há...

Mit v...

hozzá k...

megindu...

drágaság...

malacz...

Meg...

Mond...

dag em...

ott hag...

Pomp...

tó part...

vályubó...

kis mal...

Mikor ezt látták a vörös barátok, kérésre fordították a szót, hogy kegyelmezzon meg nekik János, inkább mindenüket neki adják.

Ugy is lett. Megnyitották a föld alatti pinczékét. Kihordtak abból negyven szekér aranyat, ugyan annyi ezüstöt, meg vagy két szekerre való drága köveket.

Mikor azután a rengeteg kincs együtt volt, megszólal János:

— Még valami hiányzik!

— Nincs már semmink, siránkoztak a vörös barátok, mindenüket oda adtuk.

— Hát a malacz?

Mit volt mit tenni, az utolsó kocsihoz hozzá kötözték a malacot. Azzal aztán megindultak. Elöl a nyolczvan szekér drágaság, csupa csatlósokkal, leghátul a malacz és végezetül János.

Meg sem álltak hazáig.

Mondjam-e, ne mondjam? — hires gazdag ember lett immár János, de Böske is ott hagyta a szolgálatot.

Pompás kastélyban laktak azután a vörös tó partján és a kastély közepén arany vályuból pattogatott kukoriczát evett a kis malacz, naponként két zsákkal.

INNEN-ONNAN.

Ezópus választása. Kell-é nektek elmondanom, hogy ki volt Ezópus? Tudjátok mindnyájan, hogy ő az állat-mese atyja, kinek szebbnél szebb meséiben már megszámlálhatatlan sok gyermek és felnőtt gyönyörködött. Mert régen, régen, Krisztus előtt 600 évvel élt a hires mese-szerző. Mint annyi más nagy ember, ő is sokat szenvedett. Különösen fiatal korában, mikor rabszolga volt. Egyszer gazdája Efezusba utazott vele, hogy sok más rabszolgával együtt eladja. Mindegyiknek valamely terhet köllött vinnie. Minthogy Ezópus pupos és gyöngé volt, gazdája megengedte, hogy ő maga válassza ki, amit vinni akar. Ezópus a többi rabszolga csodálkozására a legnehezebb terhet, a kenyereskosarat választotta. Nevették és csufolták. Azt mondták, hogy ostobaságból cselekedett így. De bezzeg másképp beszéltek délben, mikor ebédre kerülván a sor, egyszerre nagyon is megfogyott a kenyér a kosárban. Hát még estére és másnap, harmad-nap! Ezópus mind könnyebb és könnyebb lett. A rabszolgák, akiknek az egész uton mindig egy-azon terhet köllött czipelniök, irigyelték és csodálták az Ezópus okos választását.

*

A takarékos király. XII. Lajos francia király, korának legtakarékosabb fejedelme volt. Kiadásaiban mindig csak arra szoritkozott, ami a legsükségesebb volt, úgy, hogy egyszer valamely szindarabban is csufolódtak takarékoságán. Mikor ezt elmondták a királynak, így szólt:

— Jobban szeretem, hogy alatt-valóim fősvénységemen nevetnek, mint azt, ha sirnának pazarlásom miatt.

CSALOGATÓ.

CSAK a minap közölte veletek a »Kis Lap«: egy-egy madárnak mi a beszédje. Ez a közlemény bővebben terjeszkedik ki a madár-beszédnek tréfás magyarázatára.

Reményelem, mindnyájan jószívü gyermekek vagytok, és valamennyien szeretitek az állatokat. Azért tehát úgy hiszem: örömtökre fog szolgálni, ha a multkoriakat részben ismételve, újabbakat is mondok el arról, hogyan hallszik a mi beszédünkre lefordítva az állatok hangja. Azt már mindnyájan tudjátok, hogy a *béka* brekeg és unko.

»Unk-unk-unk, vigan vagyunk. — »Vót-vót-vót-vót-e itt az ur?»

»Mit varrsz?» »Sárga bugyogót.« — »Kinnek-nek-nek?» — »Uraknak-nak-nak-nak.« — »Nagyoknak-nak-nak-nak?» — »Papoknak-nak-nak-nak.« Mert »urak a papok, de csak a nagyok«.

A *bárány* így béget: »Eperlevelemet beeeee«. A *kácsa* azt sárogja, hogy: »Zsák-zsák-zsák-zsák«. A *sárga rigó* azt fütyüli, hogy »Hunczut a bíró, hunczut a bíró.«

Disznó
»elemeee«.
mondja:
zsáá«. Ka
mondja: »
kotty«. Cs
kánban la
mány: m
száll, akk
mikor meg
dény-gödé
halat fog,
falatot s
nem kebe

A gun
libáknak
istene se
henczeg,
csak ugy
sárog, ha
felsóhajt,
mikor a
getnek:
Mikor a
alkuszik,
vakkal:
Szeret a
ha a gaz
sebbje m
ugrottan
meg-gon
hangot k
ték: »H
A gyöng
Lukács-t
»Kicsine
pofon, h
ben min
esücsü.«
alami j

Disznó mondja: »referá!« Borju mondja: »elemeee«. Lud mondja: »giegáá«. Pulyka mondja: »piepáá«. Réce mondja: »zsiezsáá«. Kakas mondja: »kukori-i«. Csirke mondja: »csicseri-i«. Tyuk mondja: »kittykotty«. Csóka mondja: »csalóka«. A pelikánban lakik azonban a legnagyobb tudomány: mert ez, mikor fenn a magasban száll, akkor diákul beszél s »gaviát« kiált, mikor meg a vízben járkal, magyarul: »gödény-gödény« szókat mondogat; ha pedig halat fog, akkor német szóval dicséri a jó falatot s egyre hangoztatja, míg csak be nem kebelezi, hogy: »gut-gut«.

A gunárra ráfognak, hogy a falánk kis libáknak szemrehányást tesz: »Ábrahám istene se győzne titeket.« A pulyka azzal henczeg, hogy: »Hej bibálom hap-hap, csak úgy csak-csak.« A kacsá jérceze így sárog, ha párját hívja: »Antal te.« A gácsér felsóhajt, hogy »Klára-Klára.« A ludak mikor a szabadban totyognak, így beszélgetnek: »Ketten-hárman egy kalászt.« Mikor azután az egyik lel valamit, nem alkuszik, hanem befalja nagy hirtelen e szavakkal: »Ki-ki magának, ki-ki magának.« Szeret a liba a tilosban is járni s ilyenkor, ha a gazda rajt éri a legelésen, szemfülesebbje megugrik és azzal ágál, hogy: »Megugrottam, megugrottam, meg-gon-dótam, meg-gon-dó-tam«. Erre ilyenféle panaszhangot hallat az, amelyiket galléron csipték: »Hát ha tudtad, mért nem mondtad?« A gyöngy-tyuk így haricsál: »Lukács-takács, Lukács-takács.« A fecske meg így csicsereg: »Kicsinek kicsit, nagynak nagyot, üsd pofon, hogy elvicsorodjék.« A czinge téiben mind azt mondja: »Kün csücsü, kün csücsü.« A bubos pacsirta télvíz idején valami jóféle szüröcskére gondol, mert egyre

azt hajtja, hogy: »Csiki szür, csiki szür.« A pipiske az anyja felől kérdezősködőnek versbe felelget:

- Pipiske hun anyád?
- A kert alatt kutat ás!
- Ha belehal, mit csinálsz?
- Jaj anyám!

Versben beszél a kis pacsirta is, mikor áradozó szivéből kitör a dal:

- Dicső, dicső, dicső
- Kikelet, kikelet!
- Kivirit, kivirit
- A virág mind!

A fülemüle utól érhetetlen szépségű dalából ez az édesgető hívogatás hallatszik: »Gyűj, gyűj, gyűj, füttyre tanitlak itt«.

A nép fiai azt mondják hogy a pipiske azal fenyegeti a szántó gazdát, hogy: »Kitipem, kitipem, kitipem.« (Már mint a vetést.)

A bárány így béget: »Eperlevél« s »Mi jóra«. A barika azt kérdezi az anyjától, hogy: »Mikó lösz nyár?« Édes szülőjét rossz sejtelem szállja meg s azt feleli neki: »Nem érem meg«.

A disznó a csürhéről hazamenet ekként visit: »Ha én aztat tudtam vóna, házat építettem vóna; ha én aztat tudtam vóna, házat építettem vóna.« A malacok mind-annyian hozzá járulnak a szavazatukkal, oda mondván, hogy: »Ha nincs, ha nincs: én is, én is.« »Ha előre tudtam vóna, köpönyeget hoztam vóna. Én is, is.« A kani meg azt mondja mindenre, hogy: »Gróf-gróf.« (Tán csak nem?) Mikor haza érve üres vályura talál, akkor meg egyre azon sopánkodik, hogy: »Nincs dara, nincs dara, rossz gazdasszony, rossz gazdasszony.«

Van egy népmese, amely elmondja, hogy: »Ecczer a galamb, a réce, meg a

lúd elmentek vándorlani; amint mentek-mendegéltek, találnak egy hordót, aki tele volt borral; a galamb elkezd brukkúzni, hogy: »Van bor, van bor!« A réce meg egyre ezt hápogta, hogy: »Csak csapra, csak csapra!« Mikor aztán csapon volt, akkor elgegentette magát a gunár, hogy: »Iiigyunk-iiigyunk-iiigyunk!«

A kis csikónak azt kopogja ki a lába, hogy: »Tarczal-Tokaj, Tarczal-Tokaj«, az öreg lónak pedig: »Hopszaszszasza-hopszaszszasza-dop-hopp«; a tehén járása: »Lepcs-lepcs-lepsik«-nek hangzik; mikor a kutya leves-ételt eszik, egyre igéri, hogy: »Hagyok-hagyok, hagyok-hagyok...« (Hiszi a piczi!)

Azt mondjuk, hogy az ember beszél (az asszony felesel), a ló nyerit, a marha

bög, a bivaly bömböl, a szamár ordít, a kecske mekeg, a bárány béget, a disznó rőfög, a kutya ugat, a macska nyávog, a medve dörög, a farkas üvölt, az őzike nyafog, a nyul nyifog, a kigyó sziszeg, az egér czinczog, a béka brekeg, a hal pipál, a méh dong, a tücsök pirreg, a légy zümmög, a lud gágog, a kacsza hápog, a kakas kukorékol, a tyuk kotkodácsol, a csirke csipog, a páva rí, a gyöngy-tyuk kiabál, a galamb turbékol, a gerlicze nyögdécsel, a daru krüggat, a gólya kelepel, a sas vijjog, a bagoly huhog, a holló károg, a vércse visit, a szarka csörög, a kakuk kakukkol, a fecske csicsereg, a fülemile csattog, a fűrj pitty-palattyol, a veréb csiripel.

Krenedics Ferencz.

A pók étvágya. Jules Claretie, híres francia író (a Pim-Pó történetét is ő írta) egy pókot fogott egyszer, és megfigyelte, hogy mennyit eszik. Hát bizony az, amit reggelire költött el, négyszer annyit nyomott, mint ő maga; amit délben evett, kilencszer annyit; vacsorája pedig tizenháromszor olyan nehéz volt, mint a teste. Ekkor aztán szabadon eresztette Claretie. És mit gondol-

tok mit csinált? Sietett valami enni-valót keresni, mert nagyon éhes volt. Nos, ha az embernek is ilyen étvágya volna, akkor ha a teste 80 kilót nyomna, reggelire egy ökröt, ebédre hat birkát, két tehenet, nyolcz bárányt és négy disznót enne meg; de ha utána, ugy estefelé négy hordó halat is elfogyasztana, egy csöppet sem ártana meg az egészségének.

Csön
Sötét
Emb
Csak
S a
Tör
Zöl

Bib
»H
S e
»B
Ur
Ha
Sz

BÉKA-ÁTOK.

Csöndes minden... Alászáll az éjjel,
Sötét utján árnyakat hint széjjel.
Ember, madár, virág, minden alszik,
Csak a béka brekegése hallszik...
S amint a hold kibújik az égen,
Törvényt ül a béka- király
Zöld trónusán éppen...

Bíbor palást s korona van rajta:
»Hol a bűnös?« — ezt brekegi ajka...
S elő hozzák állat-kinzó Bélát:
»Brekek, brekek, megölt ma egy békát!
Uram király, szörnyü nagy a vétke:
Hadd lakoljon, hadd lakoljon
Szörnyü módon érte!«

Hadd lakoljon szörnyü módon érte!...
Hogy felforr a békák hideg vére,
Hogy vonaglik mindegyikök szája,
Mily haraggal kuruttyolnak rája!...
»Rátok bizom a büntetést, rátok!
Legyen rajta, állat-kinzón,
Mindörökre átok!...«

Erőtlenül áll a szegény bűnös —
Király szava, király átka bűvös:
»Ne lehessen senki igaz híve,
Míg csak egyszer nem lesz jó a szíve!
Békák bántsák ülve, fekvé, állva!
Igy járjon az, így járjon az,
Ki a gyöngét bántja!...«

*S támadgatna máris egyik-másik —
De, hogy az éj halványabbnak látszik
S feltűnik a hajnalpír az égen:
Béka urak szerte mennek szépen...
Béla szíve megkönnyebbszik végre:
»Hogy ennek a csuf átoknak
Ilyen hamar vége!...«*

*... Feltűnt már a hajnalpír az égen,
Átrezdül a napsugár a légen,
Eltűnt minden: éji gyűlés, béka,
Kis ágyában ébredszik Béla...
S hogy a napfény ott tánczol az ágyon,
Föllélezkik, ... úgy örvend, hogy
Mindez csupán — álom...*

*De az egyet megtanulta ebből,
S megfogadja mindörökre szentül,
Hogy a gyöngét többé meg nem bántja,
Béka-ügybe magát be nem ártja!...
Mert, ha ebben tán tréfát is láttok,
Bizony mondom, szörnyű lenne
Ez a béka-átok!...*

Szirtes Artur.

KÉT TŰZ KÖZÖTT.¹

-- Kutya história. —

MÉG el sem felejtettük a Pufi multkori esetét, már is újabb veszedelembé ártotta magát. Pedig ugyancsak fogadkozott, hogy nem lesz többé kíváncsi. De még csak feledésbe sem ment a dolog: ő kigyelme ismét a régi lett, amit a következő eset is bizonyít.

Egy szép, holdvilágos estén Pufi ismét sétálni ment; de föltette magában, hogy bár mit lát, még csak nem is közelít hozzá. Azonban nem úgy történt. Alig hogy a kerítésen túl halad, lát egy furcsa tüskés valamit. Felül kerekedett benne a kíváncsiság és oda megy hozzá. Ni! Ugyan mi lehet ez a csomó? Olyan mint a gombostűvel tele tüzdelt párna, de még sem az. Hát ha valami enni való? Megszagolja, de ebben a pillanatban a sün-disznó —

¹ A multkori rajzhoz való magyarázó szöveg. F. b.

mert az volt az a valami — kidugja az orrát. Pufi megijed és egy pár lépést hátrálva, erősen ugatja a sünikét.

Egyszer csak látja, hogy a tüskés malacz ismét összehuzódott. Gondolja magában: »Lám, hogy megijedt már az ugatásomtól! Hát ha még meg is harapnám?« Avval neki! De egy tüske úgy orrba szurta, hogy fájdalmában pár percig mit sem tudott magáról. De alig hogy csillapodott fájdalma, akkor meg az orrát dugta ki az a kis szörnyeteg. Erre nagyot ugrott, de bizony szerencsétlenül, mert egy eddig láthatatlan másik valamire esett, ami éppen úgy szurt mint az előbbi.

Nem tudja, a hátáról hogyan került le, de azt igenis tudja, hogy alig birt haza vánszorogni; otthon meg ráadásul ki is kapott.

Ismét felfogadta, hogy nem lesz többé kíváncsi; de megtartja-e szavát, azt még nem tudom.

Flór Annicza.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 24-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Háromszék megye“.

Helyesen fejtették meg: Weiszberger Anikó és Teri, Löbl Mór, Háy Misi és Bandi, Halászy Imre, Sinkovits Clarisse és Ima, Emerich Ella és Margit, Goldstein Terike és Lujzika, Árva Erzsike, Landgraf Dezső, Zichermann Andor és Sándor, Fellegi Vilmos, Gonda Mariska és Dezső, Bakos László, Stössel Manó, Flór Annicza, Beke Bertó és Gyula, Nagy Vilma és Sarolta, May Margit, Préger Aurél, Bucher Lajoska, Sziesz testvérek, Kogler Nóra, Szlávik Géza, Ybl Mártha, Jurenka Irén, Glaser Géza, Laufer Erzsike, Váné Lili, Véghelyi Lajoska, Gervay Lilike, Bertényi Erzsike, Günther Felicitas, Bayer Anti, Meszleny Gina, Müller Nelli, Szabó Ninuska, Marsovszky Etuska, Ranschburg Béla, Fleischmann Margit, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Büben Iván, Jeszenszky Tibor, Perényi Józsa, Gyomlay Erzsike, Mentovich Anna és Ella, Kazy Péter, Garay Lujza és Manzi, Fischer Fülöp, Bíró testvérek, Ribianszky László, Horváth Lilike, Risdorfer József, Kerekes Gyurka, Ruhig Flóra, Blau Arthur, Krisztinkovich Imre, Hoffmann Elemér és

Valika, Csics Deézy Anna, Rechnitzer Zoltán, Méré G. Hunyady Fürst Jelka, Huppert Leo, Etelka és ifj. Schiller Bocz Aurél, Erzsike, Ell Hatschek A Péterfy Vilma Feldmann K Lukáts Ann Vörösmartha Kardos M Jolánka, A Endre és L Fesztly Mas

A jutalo törtévény, r Abonyban, A városi v sek az ifjus kötésben. A egyik önáll

A »KIS rejtvény m Emerich Ferike, R testvérek, Erzsike, Helénke és Géza, Bíró Pruzsinszk

FC

Benkeő a kínai n élő nemz Ámbár a tetben c mű-iparáb nyomtatás midőn eg S hogy m s a nap volt hasz nyers böl bölcslőj lélekre v keletkeze De ha mely fog az újabb

Valika, Csics Rózsika, Balázs Erzsike és Iduska, Deézsy Anna, Czinder Margitka, ifj. Metzger Ede, Rechnitzer Sándor, Kaiser Jenő, Keresztszeghy Zoltán, Mérey Dalma, Krassó Edith és Dezső, G. Hunyady Ferencz, Kilczer Edith és Gyula, Fürst Jelka, Rothmann testvérek, Frankl Lilly, Huppert Leo, Jurenák Gizi, Borhy Margit, Nagy Etelka és Tibor, Szilárd Alice, Bleuer Bandi, ifj. Schiller Miklós, Králík Etelka, Braun Ferencz, Bocz Aurél, Weber Lajos, Földváry Géza, Foglár Erzsike, Ellinor és Kriszta, Milutinovich Corinna, Hatschek Adrienne, Kovách Feri, Csatáry Jani, Péterfy Vilma, Prepeliczay Jenő, Kónya F. Elemér, Feldmann Károly, Kövesi testvérek, Perl Erzsike, Lukáts Annuska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Vörösmarthy Ida, Riedl Gyula, Wurm Betty, Kardos Margit és Mária, Varga Il, Smideg Jolánka, Aninger Klára, Jolán és Sasa, Pasiut Endre és László, Naschitz György, Imrey Juliska, Feszty Masa.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Háy Misi és Bandi*, *Abonyban*, kiknek a jutalomkönyvet, (*A titok*). — *A városi vendég*. — *A piros kendő*. — Elbeszélések az ifjuság számára, képekkel díszes vászonkötésben. *A »Forgó bácsi könyvtára«* cz. sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Janny Gizike, Emerich Ella és Margit, Goldstein Lujzika és Ferike, Richon Mariska, Flór Annicza, Sziesz testvérek, Kögler Nóra, Gervay Lilike, Bertényi Erzsike, Rosenberg Erzsike és Irma, Büchler Helénke és Jenő, Garay Lujza és Manzi, Glaser Géza, Biró testvérek, Rhédey, Zoltán, Ybl Mártha, Pruzsinszky Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Benkeő Misi. Ugy van, amint beszéltek neked: a kínai műveltség csaknem 3000 éves, tehát az élő nemzetek civilizációi között a legrégebb. Ámbár a miénktől merőben különbözik, sok tekintetben csodálatra méltó. A porcellán-készítés mű-iparában még ma sem multák fölül. A könyvnyomtatás mesteriségét már akkor gyakorolta, midőn egész Európát még vad népek lakták. S hogy még néhány példát említek: a szemüveg s a nap és eső ellen védő ernyő náluk már akkor volt használatban, midőn itt minálunk még állatok nyers bőrében jártak az emberek. Volt egy kiváló bölcselőjük: *Konfucse*, kinek nagy elméje s nemes lélekre valló műveiből sokat tanultak a későbbben keletkezett európai nemzetek uralkodói és papjai. De ha annyira érdekel Kína: számos könyvből, mely foglalkozik vele, teljesen megismerheted. Ilyen az újabban megjelent magyar utazó: *Lóczy pom-*

pás könyve is, melyet nevelő bácsid utmutatása mellett haszonnal és gyönyörűséggel fogsz olvasni. — **Janny Gizike.** Bizony megilletődtem a te panaszos levelkéden. De, hogy a vastagján átestél, már most csak annál gyorsabban fog bekövetkezni a te gyógyulásod. A nyári szünetnek nagy része van még előtted. Váljon testi-lelki épülésedre. Ujabb levelkéd már csak örömeidről tudósítson. — **Mama.** Vettem a tartalmas küldeményt s köszönöm. Vera számára csak szerezhettek tán vendégszerető hajlékot. A kiadói rész mire is vonatkozik? Minden esetre azonban bátran s bizalommal fordulhat hozzá. Udv! — **Kovách Feri.** Ha a rejtvény megoldásában csak nyomra vezettek, máris megillet a megfejtés érdeme. A te zsenge korodtól teljes munka nem is telhetik még. Nagy-apa kissé tán nagyon is szigorú és... takarékos. — **Blau Arthur.** Ez idő szerint Londonban van. Oda vitték szülei VII. Edvárd király koronázásának ünnepi alkalmára, lévén Feri édes anyja angol születés. A három rejtvény közül az első hibás, a másik kettőt meg már rég közöltem. — **Ifj. Simó Béla.** A deési árvízét szemléltetvén irtad le. Részvevő érdeklődéssel olvastam. Ha valamely napi-lapnak küldöd be, bizonyára örömet közölte volna, de a »Kis Lap« nem közölhet friss híreket, annál kevésbé, mert olyan bal-eset, mint aminőt te irsz le, sajnos: hazánkban s szerte Európában sokfelé fordult elő ezen a tavaszon. — **Löbl Mór.** De hát melyik a közmondás? A másikat besoroztam. — **B. L-né.** Mi nevet tegyünk fölibe vagy alája? Mert hogy beválik ez is. — **Flór Annicza.** Mulatságos a leírás és hű. — **Günther Felicitas.** Erdemes kis munka, ami a felfogást illéti. De bizony az a versféle gonosz egy portéka, mert az nem enged a maga jussából. Azt követeli, hogy a méret szabatos, a rim tiszta legyen. A *Torkos László »Verstan«*-ából meg is tanulhatod. — **Bertényi Erzsike.** Örvendek sikerednek. — **Szigeti Ernő.** Sorát ejtem. — **Sternberg Mariska.** Jó. Epp ezért meg is jelent már egyszer. Valami egyebet várok. — **Feszty Masa.** Kedves soraidat s az azokban foglalt hűségbi biztosítást kellemes tudomásul veszem. — **Kilczer Edith és Gyula.** A kiadalmazás becsét növelné, ha a verseléstek hibás nem volna. Van a jelenvaló számnak ebben a rovatában üzenet, mely nektek is szól. A köszöntővel aratott siker örömeimre szolgál. A szép írás mestere Edith vagy Gyula? — **Hatvany Lilly.** Valóban elmés, jókedvű leírást küldöttél. Ha előbb kapom, közlöm is. De Terka nének oda adtam elolvasás végett s ő is mulatott rajta. — *Több levelről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Bertényi Erzsike (VI. Eötvös-utca 36.) szívesen viszonzozza a címére küldött képes lev. lapokat.

Előfizetési felhívás

K I S L A P

1902-iki második félelvi folyamára.

— A »Kis Lap« 63-ik kötetére. —

JULIUS havában 63-ik kötete indul meg a »Kis Lap«-nak. Ez a szám minden beszédnél és írásnál többet mond. Megmondja, hogy a »Kis Lap« immár 32 esztendő óta gyönyörködteti és tanítja Magyarország gyermek-világát. E hosszú idő alatt nem csak hogy el nem lankadt, hanem évről-évre, kötetről-kötetre új és új meglepetéseket hozott olvasóinak. Hozott a most bevégződő is, mely egészen új rovattal kedveskedett, és hoz a most meginduló, melyet a legnagyobb gonddal készített elő a szerkesztőség és a kiadó-tulajdonos társaság. A közleményeket a kiváló magyar írók, a képeket jeles magyar festők szolgáltatják.

Már az első szám is kedves meglepetést szerez a »Kis Lap« előfizetőinek. Ebben kezdjük ugyanis közölni Hegedüs Pálnak *Mayne-Reed* világhírű angol író nyomán irt hosszabb elbeszélést, mely

A transzváli kivándorlók

czim alatt a hős búrok életét ismerteti meg. A gyönyörű elbeszélés a bonyodalmas és kalandokban bővelkedő mesén kívül annyi sok hasznos és érdekes tudni valót nyújt, hogy a »Kis Lap« olvasói bizonyára a legnagyobb érdeklődéssel fogják várni egyes folytatásait. E hosszabb elbeszélésen kívül közölni fog a »Kis Lap« rövidebb elbeszéléseket, meséket, szindarabokat, apróságokat a természet világából, érdekes tudni-valókat az »Innen-onnan« czimű rovatban, játékokat, verseket, adomákat, tréfás képeket és sok más egyebet, ami az érdeklődést leköti, az ismereteket bővíti.

A régi ismerősök közül gyakran meg fog jelenni

Kerekes Palkó

hogy elmondja az ő inaskodásának, budapesti tapasztalatainak történetét, de nem marad el

Roszcsont Ferke

sem, a »Kis Lap« olvasóinak víg pajtása, ki szüreti kalandjainak javával fog beszámolni. És folytatni fogja kedves meséit

Gül-baba

is, hogy közbe aztán *Mendelényi Béla* szebbnél-szebb

Magyar népmeséi-

nek adja át helyét.

Jakab Ödön, Kunos Ignác, (Gül-Baba), Nagy Endre, Fried Margit, Roboz Andor, Csukási Ilona, Sárosi Bella, Hevesi Sándor, Goda Géza, Bodonyi Nándor, Egri György, Krenedits Ferencz, báró Luzsenszky Zsigmond, Szirtes Artur, Adél néni stb., stb. a legnagyobb lelkesedéssel sorakoznak a »Kis Lap« köré ezen túl is, hogy minél változatosabb és tarkább legyen tartalma. Régi hívek, új hívek sorakozzanak tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja alá, hol tárt karokkal és mindig szeretettel fogadja őket

Forgó bácsi.

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postautalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.